

DE LA AUTORUL ROMANULUI "SCRISORI CĂTRE RITA"
ȘI AL VOLUMULUI "92 DE POVEȘTI CU CĂRȚI"

SUPERSTAR

FILE DE POVEȘTE

ȘTEFAN CARAMAN

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2016

© 2016 Ștefan Caraman

© 2016 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport fizic sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă: Alexandru Voicescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARAMAN, ȘTEFAN

Superstar / Ștefan Caraman. - București : Herg Benet, 2016

ISBN 978-606-763-053-4

821.135.1-31

ȘTEFAN CARAMAN

Superstar

File de poveste

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

≈ 1 ≈

VILI CĂLCA APĂSAT PE ACCELERAȚIE...

Autobuzul împingea din greu prin noapte, lăsând în urmă un val gros de praf. Călare pe val, Ileana flutura o batistă de culoare roz. Odată cu batista, flutura și fustița scurtă, lăsând la vedere pulpele goale și o pereche de chiloței la fel de roz. Chiloțelei erau cu model. Flutura și bretonul, fluturau și umerii din cauza plânsului, Ileana se flutura toată în lumina tot mai pală a farurilor din spatele autobuzului. Mașina se îndepărta insensibil. În spatele norului, domnul Primar călărea o bicicletă. Privea fix spre Ileana și striga. Claxona și striga. În plus, flutura și el ceva, probabil pumnul. Apoi urmă curba, iar imaginea din oglinda retrovizoare dispăru.

Dar până la aceasta.

Vili călca apăsat pe accelerație. Autobuzul împingea din greu prin lumina dimineții, lăsând în urmă un val gros de praf. În față se deschidea ulița principală a localității Nicolae Bălcescu. Actorii priveau pe geam plictisiți. Sau mai degrabă nemulțumiți.

„God!“, exclamă unul.

„Da?“, răspunse God.

„Nu, nu am vrut să spun așa, am vrut să spun Dumnezeu!“, corectă actorul. „Numai aici n-am mai ajuns“, continuă cu o voce joasă.

„Mergem oriunde arta ne trimite“, rosti God ușor afectat.

„Mergem oriunde spui tu“, mormăi una din actrițe.

„Mergem oriunde suntem plătiți“, mai spuse acesta, privind-o rece.

„Mergem oriunde“, se auzi din spate, „De aia ne-am adunat, ca să mergem; să mergem și să tot mergem; apoi iar să mergem până să ne oprim un pic, să calculăm unde să mergem mai departe; apoi, ghici ce, mergem din nou, și iar mergem...“, izbucniră cu toții în râs.

„Grasule, dau o bere când parcăm“, spuse God întinzându-se.

„Berea de la șefu' e ca ploaia în Sahara: o dată la 100 de ani și în general degeaba.“ Vocea din spate nu era vizibilă pentru că stătea întinsă pe ultimul rând de scaune. Desigur, toți din mașină știau cine e. Noi, cei din afară, nu.

„Dar ce vrei să spui?“, întrebă fals suspicios God.

„Aaaa... vreau să spun că... mergem și iar și mergem...“, râseră din nou cu toții. Dar nu erau neapărat fericiți.

În total erau șase. Cu Vili, șapte. Mergeau așa

prin țară de mai puțin de un an. Încropiseră un repertoriu din fugă, se opreau oriunde erau primiți și lăseau mereu pentru mai târziu promisiunile de la început. Pentru că era prea devreme. Întotdeauna e prea devreme ca să te ții de o promisiune. La început, fiecare știa cum îi cheamă pe ceilalți. Însă, cu timpul, uitară. Preferau să se strige pe numele personajului pe care urma să-l joace data următoare. Dacă jucau Pinocchio, atunci bătrânul Gepetto i se adresa actriței care juca în rolul zânei azurii chiar așa: „zână dragă“ sau „azurico“. Iar actriței care juca Vulpea i se adresau cu toții chiar așa: „coană vulpe“. La început li se păru amuzant, apoi uitară. Repede. Pentru că uitarea e mai puțin decât o chestiune de timp, e doar măsura în care nu-ți mai amintești ce ai vrut după ce rostești „A, uitarea e o chestiune de timp.“

Azi încă nu știau ce vor juca, nu erau hotărâți. Așa că evitau să se strige pe vreun nume. Se priveau în ochi și își vorbeau. Foarte rar își spuneau așa, „anonimule“ sau „anonimo“, dar numai în glumă și doar când sărbătoreau un succes, imediat după reprezentație. Altfel, spune-i unui actor că e anonim, apoi mori.

Vili parcă în fața Primăriei, după un viraj larg și două manevre nereușite cu spatele. Autobuzul scoase un ultim oftat, apoi tăcu. Actorii se ridicară în picioare unul câte unul, și tot unul câte unul coborâră.

„Hei, dar bine ați venit în urbea noastră“, se auzi o voce din ușa clădirii de două niveluri. Era cea

mai impunătoare din sat, se vedea că este nouă. Iar domnul din față arăta exact ca Primăria lui: înalt, solid, îmbrăcat cu haine noi, dar lipsite de gust. În buzunarul din dreapta al pantalonului se putea vedea conturul unui telefon mobil din acela mare și scump, la care de obicei vorbești prost, pentru că rămâne mereu fără baterie. Era însă un device cu un design deosebit. În plus, toți primarii din județ aveau câte o drăcie din asta, nu putea face notă discordantă.

„Bine v-am găsit“, răspuse God, apropiindu-se și întinzând mâna pentru salut.

„Bănuiesc că dumneavoastră sunteți domnul Primar, nu?“ Domnul strânse mâna întinsă cu fermitate.

„Da, eu sunt împăratul acestui mic regat.“ Își însoți afirmația cu un gest larg, acoperind cu brațul întins un orizont imaginar. Pe deasupra brațului se putea observa primul rând de case. Dedesubtul lui se vedea mâneca albă a cămășii pe care se lățea o pată neregulată de sudoare. Una dintre actrițe izbucni în râs, apoi, cu precauție, transformă rafala într-o tuse seacă.

„Mă scuzați, am o mică alergie, nu e nimic serios.“

„Mă bucur să vă cunosc“, continuă imperturbabil God. „Frumos loc, sunteți înconjurat de o natură generoasă.“ Vorbea sec, precum un voiceover de la radio. Învățase că oamenii simpli cu funcție sunt

sensibili la complimente. Erau precum împărații unor mici regate. „Și livada aceea de la intrare e minunată.“

„E livada mea!“, exclamă mândru domnul Primar.

„L-am atins!“, își spuse în gând God.

„Dar poftiți, nu stați în căldură, poftiți la răcoare. Am pregătit o mică atenție, ca pentru după drum“, îi îndemnă mios.

Grupul de actori păși în primărie după capul ei. Unul dintre ei se împiedică de o bicicletă, care căzu cu zgomot în holul mare al clădirii. Domnul Primar o ridică nemulțumit.

„Mai încet, oameni buni, e om și ea...“

Oamenii buni ridicară din umeri și-l urmară mai departe și când urcă scările până în dreptul unei uși, pe care imediat o deschise larg, invitându-i să-i treacă pragul. Înăuntru, o femeie în halat albastru aranja ce mai era de aranjat. De fapt nu mai era nimic de aranjat, dar își dorea foarte mult să vadă și ea o dată în viață niște artiști în carne și oase. Artiștii intrară așadar în carne și oase. Femeia îi salută frecându-și palmele de pulpanele halatului și, la un semn discret al edilului, dispăru fără urmă. În salonul imens se afla o masă lungă, aranjată frumos, pe tabla careia erau înșirate... ei, dar ce nu se găsea pe tabla mesei de la etajul doi al Primăriei din Nicolae Bălcescu! Friptură de iepure de casă, găină rasol cu mujdei de usturoi, rață pe varză călită, plăcintă de

brânză dulce, dulceață de trandafir și de smochine, fructe din livadă, apă minerală, țuică, vin alb și vin roșu, floricele de porumb și Coca Cola... și mai erau. Actorii priveau surprinși. „Din ce am găsit și noi prin cămară“, se scuză ipocrit oficialul.

Actorii se așezară în jurul mesei. Chiar înainte de a fi invitați, pentru că le era foame. Începură să-l simpatizeze pe omul acesta dintr-o bucată, abuziv și vag prietenos, așa cum simpatizezi orice mână care îți dă să mănânci – e o mână frumoasă, deschisă spre tine și din care curg bunătăți. E drept, aceeași mână îți poate da altă dată una peste bot... dar nu în această poveste.

„Aș dori un toast“, spuse God, ridicându-se în picioare. Propoziția îi surprinse pe comensali. În cea mai mare parte, erau deja cu degetele înfipite în mâncare. Rămăseseră așa. Unuia dintre actori îi picura grăsimea din halcă pe lângă farfurie. Pic, pic. „Aș dori să mulțumim domnului Primar, așadar, pentru amabilitatea deosebită de a ne invita în ilustra sa localitate și vreau să îl asigur că diseară va avea parte de unul dintre cele mai frumoase spectacole jucate vreodată pe aceste meleaguri. Vom fi buni, vom fi generoși, vom fi magistrali, așa cum meritați“, concluzionă God, ridicând paharul cu vin.

„Vreau și eu toast!“, strigă domnul Primar și se ridică precipitat în picioare. Ținea în mână o pulpă de iepure. Carnea era maro, semn că fusese pătrunsă bine. O flutura prin aer în timp ce vorbea. Invitații

se amuzau discret. Și mâncau deja fără jenă. „În calitate mea de fruntaș al acestei comune, vă urez, dragilor domni și dragelor doamne, un sincer bine ați venit. Locuitorii comunei noastre abia așteaptă să vă vadă, va veni tot satul. Toți, toți, am vorbit cu șeful de post să verifice – pe cine prinde acasă, mâine la vărui stâlpii de pe stradă. E un act de cultură și cu asta nu ne jucăm, domnilor!“ Își încheie discursul tunând teatral. „Aș fi putut ajunge un mare actor dacă îmi puneam mintea, nu-i așa?“, continuă, însă într-un alt registru și în așa fel încât să-l audă doar God.

„Nimeni nu se îndoiește“, îi spuse acesta din urmă și rupse din pieptul unei găini bine fierte. O înmuie în mujdeiul de usturoi și o îndesă în gură. Mujdeiul era iute. Lăcrimă. *Aș fi putut să ajung primar*, gândi. *Dar eu sunt primar*, veni un alt gând imediat. Privi la trupa lui și se simți mândru de ea. Trupa se hrănea.

Iar mai încolo stăteau cu toții rezemați de scaune, sătui peste poate.

„E bine?“, întrebă domnul Primar, ridicând un pahar cu vin deasupra ochilor. Era al nouălea. Se ameteșise. Nu primi niciun răspuns, conchise că e bine. Se ridică și el în picioare și, ștergându-și mâinile de haină, se apropie de prima dintre actrițe. „Semănați cu Maia Morgenstern“, îi spuse clipind dintr-un ochi, complice.

Aceasta îl privi rece. „Un compliment mai bun

nu cred că există“, îi răspunse cu bucuria unei palme peste ochi. Matahala se simți încurajată. Se lipi de următorul.

„Semeni cu Jean Gabin“, îi spuse, ciocnindu-i paharul aflat pe masă în fața acestuia. Paharul era plin.

„Mare om“, spuse și actorul, întrebându-se cine naiba e Jean Gabin.

La următoarea acțiță se opri și o privi lung și pofticios. „A-ha! Semănați picătură cu... Cum îi zicea, frate?“ Avea o sincopă.

„Eu nu semăn cu nimeni, sunt unică“, îi replică aceasta la jumătatea graniței dintre stânjeneală și amuzament.

„Actorii seamănă între ei, de aia îi ține minte lumea“, filosofă imediat bărbatul. Și promise că îi va spune imediat ce își va aminti. Actrița mimă nerăbdarea, căutând ceva în geantă.

Primarul se plimba așa de la un actor la altul, complimentându-l cum îi venea la gură. Încerca să găsească pentru fiecare un corespondent prin portofoliul de mari artiști ai lumii. Nu era simplu. Bine că nu erau douăzeci la masă... Apoi ajunse la God. Îl luă de după umeri și se așeză pe scaunul liber de lângă el.

„Eu cu cine aduc?“, întrebă acesta preventiv.

„Cu matale am o treabă“, îi șuiera însă la ureche gazda. „Adică, o rugămintă, nu e mare lucru...“

„Da?“, se miră God.

„Da. Te văd șef pe aici, așa că o să vorbim ca de la împărat la împărat“. Ceilalți chicoteau.

„Vă ascult“, se prefăcu atent împăratul musafir.

„Domnule, am și eu o nepoțică, aici la Bălcescu. Domnule, e frumoasă, e deșteaptă, e plină de talent...“ Se opri. God tăcea, așa că se simți încurajat să continue. „Știe să cânte, să danseze, știe de toate... Domnule, n-o punem și noi deseară la spectacol să zică ceva?“

„Asta era!“, exclamă amuzat actorul, însă în sinea lui simțea că se apropie o situație nedorită. Domnul Primar izbucni în râs.

„Știam eu că o să ne înțelegem.“ God voi să mai spună ceva, însă gazda strigă înspre ușă: „Mariana! Băh, Mariana!“. Imediat intră femeia de serviciu. „Mergi la mine în birou, vezi dacă Ileana mai e acolo; dacă nu, caut-o și adu-o încoace. Să vadă domnii actori cât de talentată e.“ Femeia se întoarse fără nici o vorbă și dispăru. „Ai că nu durează mult, îți dai seama imediat cum o vezi că s-a născut să fie artistă.“

Se lăsă un moment de tăcere. Se auzea din când în când câte unul mușcând dintr-un măr sau turnând într-un pahar.

Apoi se auziră pași. Tocuri călcând apăsat treptele. Rar și sigur. Like a diva does. Priviră cu toții înspre ușă. Ușa își dublă ca printr-un farmec dimensiunile. Acum era un semicerc imens tapetat cu becuri, mii de becuri de toate culorile. Luminile

colorate fugeau într-o direcție și alta, accentuând tensiunea așteptării. Din tavan izbucni uvertura din *Lăsați-mă să cânt* de Gherase Dendrinu. Două jeturi de lumină de culoare roșie se îndreptară spre intrare, desenând un mic podium circular. Ei bine, pe acest podium încins pași sigură pe ea Ileana. Muzica, luminile, atmosfera, toate concureau la definiția acestei magistrale apariții.

„What the fuck!“, spuse aproape fără să vrea un actor anonim. Dar suficient de tare, astfel încât becurile să se spargă în milioane de cioburi ascuțite, muzica să se transforme într-o cacofonie sonoră îngrozitoare, luminile să se îndoie împotriva oricărei legi a fizicii cuantice (legi care, de fapt, permit orice), iar intrarea să devină mică, mică, atât de mică, încât până și unui șoricel să-i fie greu s-o treacă.

În pragul ușii stătea așadar nepoata artistă Ileana: o fată la 24-26 de ani, îmbrăcată toată în haine scurte, strâmte și de culoare roz, cu părul blond prin care se scurgeau, asemenea unor cascade ornamentale, o mulțime de șuvițe multicolore (predominau verdele și movul)... Pe scurt, o frumusețe de femeie prostituată, cum a caracterizat-o sumarizând în gând unul dintre musafiri.

„Hai, vino, vino, scumpa mea“, o îndemnă unchiul cu ochii strălucind. Fata se apropie de el și, fără niciun preaviz, i se așeză pe unul din genunchi. „Ea e Ileana“, o prezentă uitând că palmele lui se odihneau pe pulpele ei dezgolite.

„Nepoata, nu?“, remarcă răutăcios unul dintre invitați.

„Nu ai cum să fi Primar dacă nu-ți permiți o asemenea nepoată“, îi replică gazda, și pentru prima oară avură cu toții senzația că tipul acela ascundea în carapacea sa antipatică subtilități nebănuite.

Ileana arăta stânjenită, drept pentru care unchiul îi îndesa în gură boabe de struguri.

„Hai, ia-l și pe ăsta. Uite, și pe ăsta, că e dulciuf.“

„Nu mai vreau, fac gaze!“, protestă într-un târziu fata. Avea o voce subțire, stridentă.

„Dar puțină cola vrei?“ Fata îl refuză iar. Bărbatul rupse un copan dintr-o găină și i-l plimbă pe la nas. „Uite, un copănel de pui. Mmmmm, copănel vine din farfurie și merge la Ilenuța.“ Primarul îi scana pe ceilalți cu privirea. „Ei?“, ceru o părere.

„Mda, e fabulos cum merg copănelele la Ilenuța“, comentă foarte încet o actriță, cea care semăna cu artista de al cărei nume nu-și amintea edilul.

Primarul îi comandă imediat nepoatei: „Ia ridică-te tu în picioare, să te vadă oamenii ăștia mai bine“. Fata se ridică și își aranjă fără succes fustița prea scurtă. Oamenii ăștia o vedeau acum mai bine. „Ia învârte-te.“ Ea se învârți o dată și se opri. „De mai multe ori.“ Fata se învârți de mai multe ori, până ameți. Se sprijini de masă, dar își reveni repede. „Acum fă o reverență.“ Fata rămase nemișcată și se încruntă. „Adică apleacă-te.“ Fata se aplecă. „Nu așa! Mă faci de râs...“ Fata flexă genunchii într-o

reverență. „Frumos, bravo... Acum cântă-ne ceva.“

„Să cânt și să dansez?“

„Cântă și dansează, încântă-ne cu talentul tău.“

Primarul era extaziat. Avea salivă la ambele colțuri ale gurii. Ileana se pregătea să-și ia avânt.

God și trupa priveau scena tăcuți și tuturor li se părea că se află în fața unui ecran panoramic pe care rula un film prost cu buget mare, unul în care actorii sunt complet lipsiți de jenă și talent. „Bine că au popcorn și cola“, șopti o actriță Maia Morgenstern către alta. „Îmi vine să-mi întind picioarele și să dorm“, spuse un actor Jean Gabin. „Să mă treziți la final... Ah, și să nu mi-l povestiți“, râse un altul. God ridică mâna seniorial.

„Nu e nevoie“, declamă cu o voce tunătoare. „Eu personal sunt aproape lămurit.“ Și în timp ce spunea acestea se întâmplară trei lucruri, în următoarea ordine: îl cuprinse panica pentru că nu putea pur și simplu să joace pe o scenă alături de copilul acela nevinovat și lipsit complet de talent, îl văzu pe Vili urcând scările și intrând cu un aer de șofer plictisit (cea ce și era) și îl pocni pe loc o idee pe care o găsi genială.

„Trebuie însă neapărat să ne consultăm cu regizorul nostru; noi suntem doar niște bieți actori, jucăm ce ni se dă.“

„Și cine e regizorul ăsta?“, întrebă neîncrezător și iritat stăpânul locului.

„Ah, maestre!“, exclamă God ridicând-se imediat

în picioare și îndreptându-se mieros către Vili. „Tocmai ne întrebam unde sunteți.“

„La căcatul ăla de rablă, unde să fiu... că hârâie ca un moș care vine de la curve.“

Convenția fu adoptată pe loc de membrii trupei, așa că râseră în cor, ipocrit, pe diferite voci, astfel încât în minutul următor oficialul fu încredințat că eroul principal abia acum intra în scenă. God ajunsese repede lângă el. „Vili, scoate-ne din situația asta și ai de la mine 200 de euro, plus calendarul meu porn vintage din anii ‘30... Știi că-l vrei.“ Vili își îndreptă spatele și se transformă din șoferul indolent în Liviu Ciulei, perioada de mijloc. În rest, deși habar nu avea despre ce era vorba, învățase de când hoinărea cu actorii aceia nebuni că lucrurile se iau așa cum sunt și mai ales în mersul lor firesc. Nu uitase ce auzise cândva la God vorbindu-le la o repetiție, și anume că situația salvează de multe ori replica, așa că nu trebuie decât să te lași dus de val.

„250 de euro, acum pe loc. Calendarul mi l-ai promis până acum de trei ori și ai uitat de fiecare dată. Într-o zi o să ți-l fur pur și simplu.“

„Serios?“, se miră God.

„Banii“, intonă marțial Vili.

God scoase un portofel și din el suma cerută. Și, în timp ce îi înmână banii, spuse tare: „Maestre, iată, domnul Primar ne-a oferit, pe lângă onorariu, și suma asta pentru dumneavoastră în schimbul unui mic favor.“

„Hm, ce favor?“, se încruntă Vili cu mirarea lui Malvolio.

Primarul sări din scaun și se apropie precipitat. „Ei, o mică atenție, șefu’... adică maestre. Avem un proiect local, aicea, vrem să promovăm talentele noastre autohtone alături de mari artiști ai scenei românești, așa cum sunteți și dumneavoastră.“ În timp ce vorbea, făcea plecăciuni. God se miră. Cu el nu vorbise atât de afabil. „Dar haideți, avem găinușe cu mujdeiuț, avem iepuraș, o gustărică, un vinișor... să vorbim așa, așezați.“

Vili era lihnit, deci se instalează la masă fără să mai aștepte o a doua invitație. În drum spre scaunul liber, o remarcă pe Ileana. „Domnișoara e talentul local?“, întrebă privind-o lacom. Toți încuviințară din cap. „Hm, o să mă ocup de ea puțin mai încolo, acum vreau să mănânc.“

God era deja lângă Primar; îi șopti la ureche: „E tare, e un regizor de mare valoare. O mai face el pe durul, dar e o bomboană de bărbat. Și, ascultați la mine, dacă găsește măcar un strop de talent în ea, gândiți-vă că e ca și realizată.“ Primarul își frecă mâinile. Apoi își dădu cu palma peste frunte. Scoase din buzunar o tuflă groasă de bani. Linse lung degetul și numără.

„O sută, două sute, trei sute, patru sute... e bine?“ God căscă ochii mari.

„Hai, cinci sute, să fie suma rotundă; și mai vorbesc și eu cu el. Sunt cel mai bătrân de pe aici și

uneori mai ascultă de sfaturile mele.“ Și adăugă și suta numărul cinci. God luă banii și îi ascunse repede în portofel. Apoi dădu din cap aprobator, dar și a lehamite la gesturile disperate ale celorlalți, care spuneau: „Se împarte la toți, ai înțeles?“.

La un semn al primarului, revelația artistică a comunei Nicolae Bălcescu se apropie de Vili. Ajunse lângă el și rămase în picioare, neștiind ce să facă. Cu o mână își tot spirala șuvițele, iar pe cealaltă o ținea în șold. Vili o observă tocmai când îndesa în gură un cartof. „Ia, pe loc repaus“, îi aruncă neglijent stropind în jur. Ileana ridică din umeri. „A, scuze, adică stai jos, stai jos.“ Se așeză lângă el. Puse picior peste picior și așteptă. Apoi puse un picior lângă celălalt, apoi le îndepărtă. Vili o privea de sus în jos, iar ea nu avea nicio problemă cu asta. În curând rămăseseră singuri, ceilalți ieșind în grup – primarul îi invită să îi viziteze casa, undeva pe aproape. Ultimul închise cu grija ușa și făcu cu ochiul. Vili mânca netulburat de prezența junei.

„Nu vrei și tu?“, o întrebă într-un târziu.

„Ce?“, întrebă ea.

„De pe masă“, și îi arătă platourile în dezordine de pe masă.

„Am mâncat struguri, mi-a dat unchiul de m-a săturat“, îi răspunse râzând.

„’Ai că m-am săturat și eu“, concluzionează el. „Am mâncat ca un spart.“ Se rezemă de scaun și o privi. El o privea deștept, ea îl privea așteptând, așa

cum așteaptă popoarele mici de câteva mii de ani: pasiv, resemnat și tâmpit. La un moment dat, Vili duse palmele la ochi, sub forma unui cadru, cum văzuse, obligat cândva de trupă, într-un film documentar, în timp ce studiau metodele de lucru ale lui Fellini. „Aha!“, spuse. Se ridică, se învârti pe lângă fata care, neștiind ce să facă, își plimba febril prin păr degetele de la ambele mâini. Până dispărură cu totul prin claia blond șuvițată. „Aha!“ , mai exclamă o dată Vili. „Eu cred că ești cinegetică“, îi spuse apăsând pe silabele ultimului cuvânt. „Arăți foarte bine în cadru“. Ileana se simți brusc mândră și în același timp degajată.

„Vreți să cânt și să dansez, domnu' regizor?“, îl întrebă ridicându-se în picioare și luând o poziție de atac.

Vili se scărpină în bărbie, „Păi, nu ar fi rău. Ce cântece știi să cânti?“

„Știu multe, de pe youtube. Știu «lasă-mă papa la mare», știu «prinde-mă aprinde-mă». Știu și populare, știu și jazz...“

„Da, da“, clătină Vili din cap. „Dar poți să dansezi în timp ce cânti?“

„Eu?!“, exclamă Ileana, „Păi sunt cea mai bună din sat la asta.“

„Păi... hai“, mai adăugă bărbatul și se rezemă din nou de scaun.

Fata căută un spațiu mai liber, depărtă picioarele, întinse mâinile pe lângă corp și lăsă capul pe

spate. Apoi izbucni. Cânta strident și fals și se mișca fără nicio noimă, iar fraza aceasta e deja prea generoasă pentru a descrie momentul artistic. Însă pentru el erau doar detalii secundare, dacă nu terțiare. În față i se derula un spectacol fabulos cu sâni, pulpe, fese, toate la vedere. Lui nu îi trebuia mai mult, era un bărbat simplu, care funcționa simplu și avea de rezolvat o situație la fel de simplă. Își promisese în gând că va renunța la calendarul vintage de la God, adevăratul cadou se dădea în stambă la câțiva metri mai în față. La un moment dat, luă de pe masă câteva cotoare de măr și le aruncă înspre față.

„Așa, să te obișnuiești și cu publicul recalcitrant“, îi striga în timp ce cotoarele se opreau în corpul ei și îi cădeau apoi la picioare. Iar tălpile încălțate în pantofi de sport le striveau pe loc. Artista le încasa stoic, ba chiar zâmbea închipuindu-și că e pe o mare scenă unde, în afară de câțiva hateri, toată lumea o aplauda în picioare. Deocamdată o aplauda doar Vili, care stătea încă jos. „Ajunge“, îi porunci la un moment dat, iar ea se opri. Era plină de sudoare, pe față, pe tricou, pe picioare. Respira sacadat.

„E bine, dom' regizor?“, îl întrebă cu vocea întrețiată. Dom' regizor oftă.

„Hai, vino, bea niște apă.“ Ileana veni și bău niște apă. Direct din sticlă. Apa curgea pe gât, dar și pe bărbie, iar de pe bărbie pe tricou, între sâni... „Mamă, mamă, mamă“, strivi cuvintele între dinți. Ea lăsa sticla jos – o golise până la ultima picătură.

Se șterse la gură cu dosul palmei și râgâi cât putu ea de discret. „Ilenuța, ia vino tu lângă mine“, o invită cu un gest larg Vili. „Vreau să discutăm despre viitorul tău artistic.“

Ileana se repezi și-l îmbrățișă, chiuind. Viitor artistic... Un regizor mare acolo, înaintea ei... Totul i se părea atât de simplu și cu sens! Dacă ar fi fost complicat, nu și-ar fi dat seama ce se întâmplă; momentul ar fi trecut pe lângă ea și l-ar fi uitat într-o secundă. Iar ceea ce uiți n-a existat niciodată. El o strânse în brațe la fel de puternic, însă, din motive ușor diferite, sânii îi încadrau fața și, ca orice bărbat normal la cap, își închipui că, dacă ar exista vreodată veșnicia, acum era un moment prielnic s-o invoce.

„Stai puțin jos“, îi spuse după o vreme – era ud și el. Fata se așeză.

„Sunt fericită“, declamă ea și pentru prima oară în viață spuse că e fericită crezând în același timp că e fericită. Era unul din rarele momente de purificare, unul din acelea în care poți pur și simplu evada dintr-un context mic și neînsemnat într-unul cu totul nou, probabil măreț. Numai că era un lucru complicat, așa că nu-și dădu seama. Iar momentul se duse într-o secundă.

„Și eu sunt fericit acum“, minți natural Vili. Apoi adăugă: „Simt nevoia să beau pentru asta“. Umplu un pahar cu vin și-l bău dintr-o dată. „Vrei?“ Ea mișcă din cap în semn că da. I-l umplu, ea îl goli. Apoi el din nou. Apoi ea din nou.

„Lumea asta e atât de mare, Ileana, că, dacă ai avea un milion de creiere în cap, tot nu ai putea să o cuprinzi“, îi spuse mai târziu, ținând-o pe genunchi și jucându-se cu tivul chiloșeilor ei tanga.

„Nu m-am gândit niciodată la asta“, îi răspunse ea excitată, „dar cred că lumea e atât de mică, încât, uite, noi doi am putut să ne întâlnim“. Vili ridică sprâncenele a mirare. Dacă descoperea că tipa era vreo deșteaptă, atunci se ducea dracului tot edificiul – avea oroare de femeile deștepte; îl umileau, îl puneau tot timpul la punct, îl marginalizau. Exact ca actrițele din trupă pe care le plăcea fără rezerve și și-o dorea pe fiecare în parte. Ajungea însă să deschidă gura și-l expediau repede în ridicol. Vili se născuse șofer și așa avea să moară.

„Arta nu trebuie să îți arate adevărul, ci doar trebuie să te facă să crezi că acesta există“, plusă urcând mâna spre sâni și făcându-și loc sub cupa sutienului. Asta o auzise la God, pe vremea când acesta o vrăjea pe una dintre actrițele care trecuseră prin trupă și care acum nu mai era. Undeva la munte, pe marginea unui râu, când God o mângâia pe frumoasa aceea pe creștet, îi promitea nemurirea, iar Vili, dintr-un tufiș, aștepta continuarea. Între timp însă actrița murise, iar God vrăjea deja cu alta. Ileana respira des.

„Literatura e ceea ce nu s-a scris încă“, adaugă ea imediat, ca în transă. Mâna lui Vili se retrase brusc. Se gândi că dacă tipa mai scoate una din asta...

viitorul ei artistic se ducea dracului.

„Sistemul solar are mai multe planete din care Pluto e cea mai mică și au descoperit-o abia recent“, spuse iar înfrigurat Vili. Ileana se gândi o vreme. Își încruntă sprâncenele – căuta ceva prin memorie. Se scărpină pe cap, apoi între sâni... îi luă mâna și i-o lipi de pulpe.

„Nu știu, lasă-mă cu prostiile astea, eu vreau să fiu artistă, nu intelectuală“, concluzionă, iar Vili oftă lung și ușurat. O întinse pe masă.

Iar mai încolo, pe scena căminului cultural din localitatea Nicolae Bălcescu, se derula scena finală din Romeo și Julieta. Râuri de lacrimi se scurgeau pe sub scaune, pe sub ușa sălii și de acolo afară, unde erau repede înghițite de praful fără memorie. Din praf s-au întrupat, în praf s-au întors – ar fi povestea pe scurt a dramelor consumate, în adâncuri, la țară. În primul rând, pe scaunul din mijloc, era însă o persoană care nu plângea, ba dimpotrivă, spumega

SFÂRȘIT FRAGMENTE DIN CARTE

CUPRINS

1. „Vili călca apăsat pe accelerație...”	5
2. „Autobuzul era gata de plecare...”	29
3. „La kilometrul 128, șoferul Vili aprinse o țigară...”	42
4. „Ulise stătea rezemat de un șezlong pe plaja murdară de la Sulina...”	62
5. „Trenul ieși din gară mai obosit decât intrase...”	83
6. „Era nevoie de o iarnă grea ca aceste lucruri să se întâmple...”	106
7. „Romeo ședea rezemat cu spatele de tabla murdară a autobuzului...”	124
8. „ <i>Și dacă lucrurile au stat, de fapt, altfel?</i> ”	143
9. „Geo stătea rezemat de zid. Era cald și soarele îi bătea chiar în față...”	164

www.hergbenet.ro

Editura Herg Benet

Bun de tipar: aprilie 2016. Apărut: 2016.
Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

Tipărit în România.

HERG BENET
PUBLISHERS

COPILĂRIE DULCE

Era ora 12. Personajele noastre principale, Rick și Morty, se pregăteau să iasă în grădina bunicilor. Era o primăvară târzie.

Rick a deschis ușa cu zăvorul. Bunicul zicea că acel zăvor avea peste 100 de ani. Când Rick a deschis ușa alături de Morty, ambii copii au surâs. Era o fericire inexplicabilă.

S-au jucat, au căzut, s-au certat, au copilărit.

Era cam 8 jumătate. Copiii erau puțin răniți, murdari.

Peste 70 de ani, bărbați acum, erau despărțiți. Și-au amintit acele timpuri. Câteva lacrimi s-au prelins pe fața lor. Și-au amintit unul de altul.

– ȘTEFAN CARAMAN JR. (10 ANI) –

WWW.HERGBENET.RO

ISBN 978-606-763-053-4

9 786067 630534 >